

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Metastasio, Pietro.; [Pietro Metastasio].

Astrea tilfredsstillet, eller Jordens Lyksalighed :
en theatralsk Fest dediceret til ... Frederik den
Femte ... i Anledning af Jubel-Festen ... til at
opføres paa den kongelige Danske Skueplads
= Astrea placata ...

Alternativ titel | Alternative title:

Astrea placata ...

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos L. N. Svare, 1760

Fysiske størrelse | Physical extent:

[72] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Metastasio

ASTREA
TILFREDSTILLET

1760

56-370

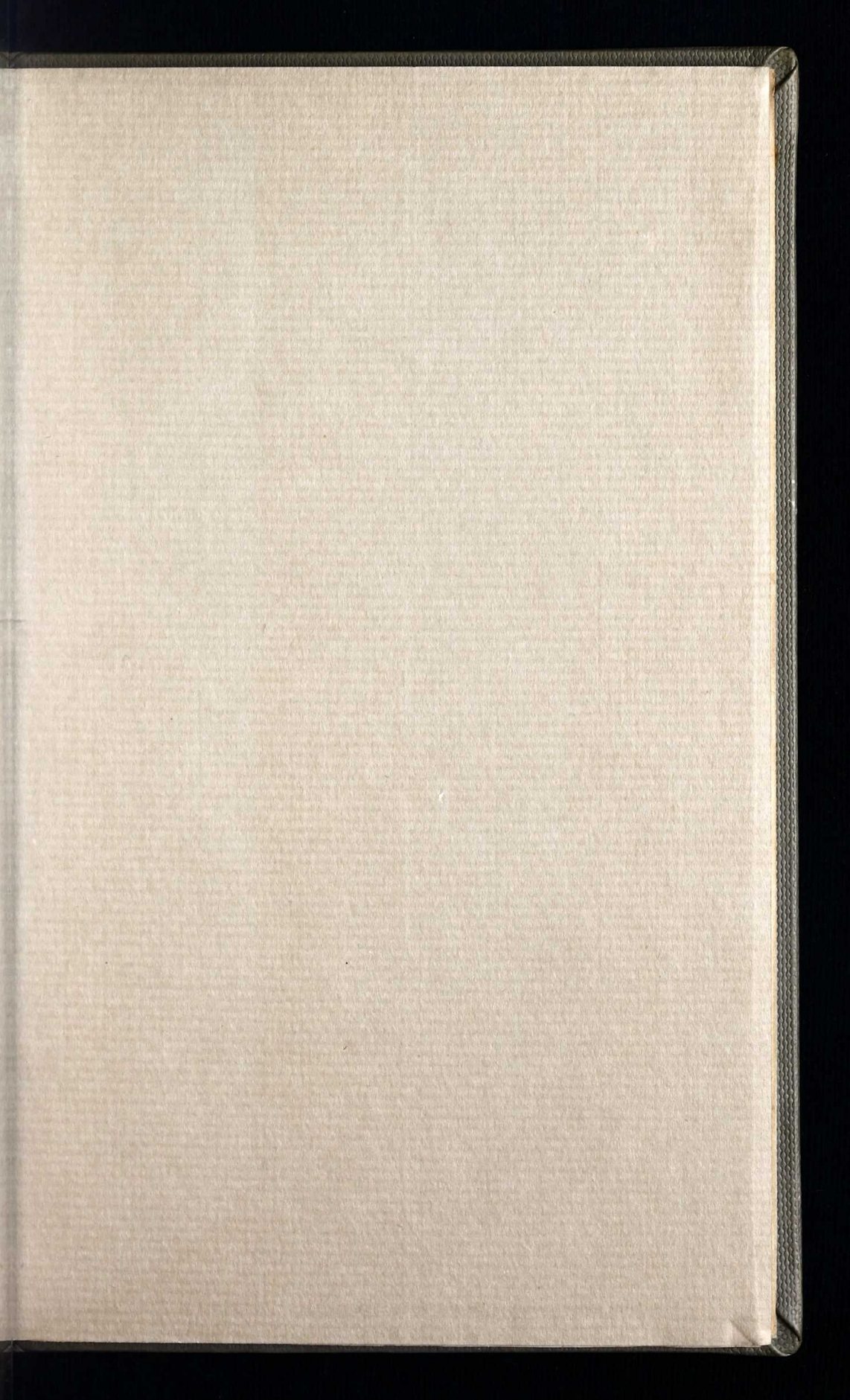
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

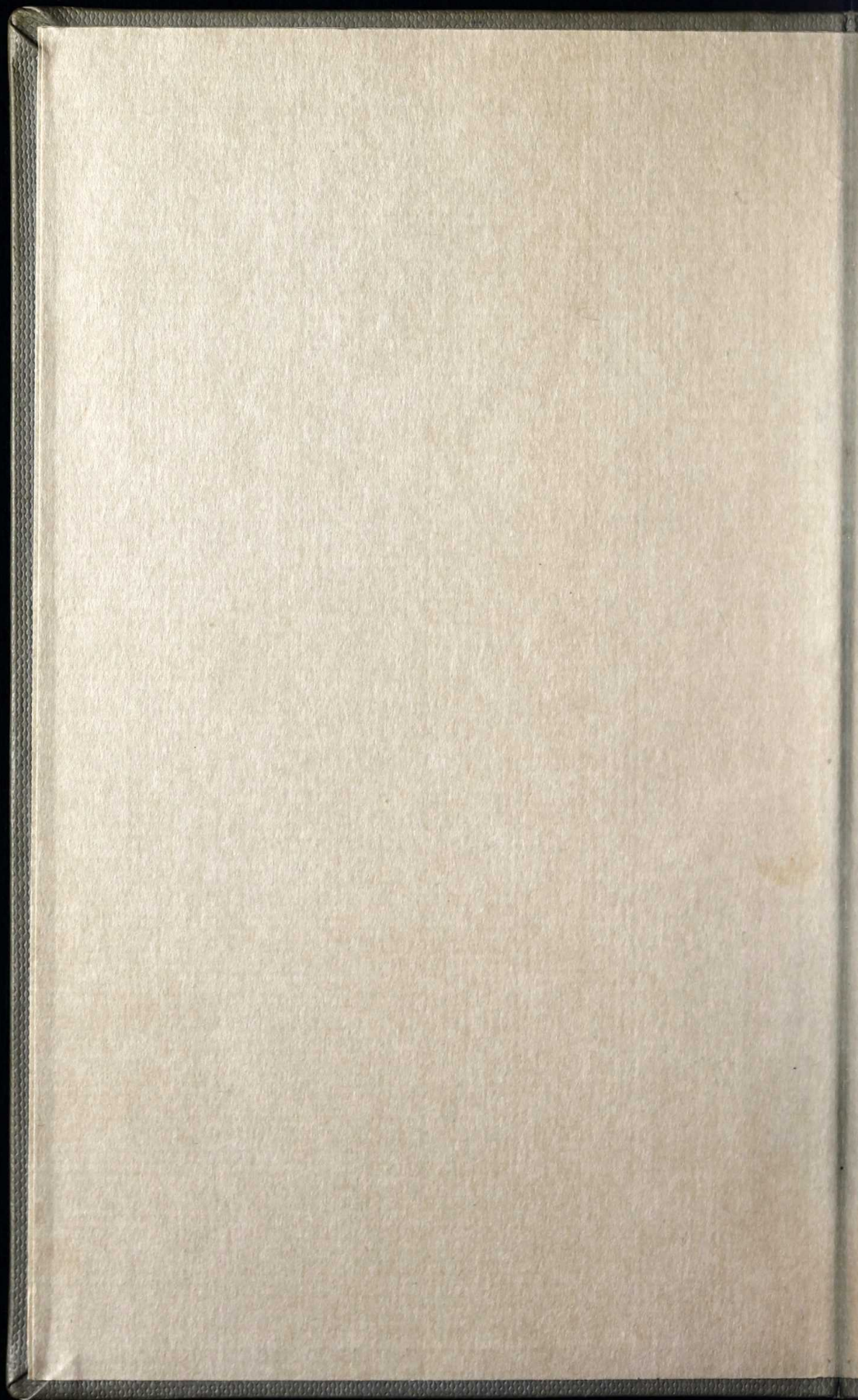

1 1 56 0 8 02312 0

+ REX

(Metastasio.)

B. Olympe klymbytteloh

Loff, 1760.

56. - 370.

ASTREA PLACATA;

OVVERO

LA FELICITA DELLA
TERRA.

FESTA TEATRALE

DEDICATA ALLA

SACRA REAL MAESTA DI

FEDERICO

QUINTO

RE DI DANIMARCA, NORVEGGIA

&c. &c. &c.

ALL'OCCASIONE DEL

GUBILDO.

IN CUI COMINCIA

IL SECOLO

CHE I FORTUNATI POPOLI DI DANIMARCA

TELIEMENTE

DETERMINO

LA SOVRANITA

ALLA LORO

CASA

REGIO TEATRO DANNESE

IN KOPENHAGEN, NELLA STAMPERIA DI

50887

ASTREA PLACATA;
OVVERO
LA FELICITÀ DELLA
TERRA.

FESTA TEATRALE,
DEDICATA ALLA
SACRA REAL MAESTA DI
FEDERICO
QUINTO,

RE DI DANIMARCA, NORVEGGIA
&c. &c. &c.

ALL' OCCASIONE DEL
GUIBILEO.

IN CUI COMPISCE
IL SECOLO,
CHE I FORTUNATI POPOLI DI DANIMARCA
FELICEMENTE

DEFERIRONO
LA SOVRANITÀ
ALLA LORO AUGUSTISSIMA
CASA REGNANTE.

DA
RAPPRESENTARSI SUL
REGIO TEATRO DANESE.

IN COPENHAGEN, NELLA STAMPERIA DI
L. N. SVARE, 1760.

Altrea tilfredsstillet;
eller
Jordens Lyksalighed.

En Centralst Fest,
dediceret til
Hans Kongel. helligede Majestet
Frederik den Femte,
Konge til Danmark og Norge &c.
i Anledning
af

Jubel = Festen.

Hvorudi opfyldes
Et Hundrede Aar
siden at de lyksalige Indbyggere af Danmark
lykkeligen hylde

Genevolds = Regieringen,
til deres Kongelige Allernaadigste regie-
rende Familie;

til
at opføres
paa den Kongelige Danske
Skueplads.

Kiøbenhavn, trykt hos S. M. Svare, 1760.

SIRE!

Le giustissime Lodi, che prendiamo la libertà di presentare à Piedi di Vostra Maestà, potrebbero essere

Allernaadigste Konge!

Den retmæssige Roes, som vi ta-
ger os den Frihed at nedlæg-
ge for Deres Majestets Fodder, kun-
de

essere prese per adulazioni, se le quattro parti del Mondo non rissuonassero della Fama delle Eminentì qualità che risplendono nell' Augustissima Vostra Persona. Dov' è quella Parte, anche lontana, in cui decantata non venghi la Vostra Bontà? Chi è che non si rissenta delle Vostre Beneficenze? Gli effetti della Clemenza, e Benignità, più care doti della Maestà Vostra, Magnanimo Re, ormai, si estendono per tutto l'Universo, onde ognun si compiace udir le Vostre Lodi, e udite, ognun conosce che troppo tenue sono al merito delle Vostre Eccelse Virtudi: Ognuno vuol provarsi d'aggiungervi quanto può, e poscia trova che è poco ancora. Saggio Monarca, se Vostra Maestà fa la Felicità della Terra, se l'istesso Vostro Sovrano Arbitrio impiegate a render fortunati i Vostri sudditi, per cui invidiati sono dal mondo tutto;
ah

de være anseete for Hyklarie, hvis de
fire Verdens Deele en gienlydede af
Rygtet om de Høye Egenstaber som
fremstinner i Deres Allernaadigste
Person. Hvor er den Deel, endog
langt fraliggende, i hvilken Deres
Godhed en bliver udraabt? hvem er
vel som en føler Deres Belgierninger?
Virkningerne af den Mildhed, og
Godgiørenhed, som ere Deres Ma-
jestets kiereste Egenstaber, Høymo-
dige Konge, udbreder sig aldeeles over
heele Jordens Kreds, herover har
alle Lyst til at høre Deres Roes, og
naar de har hørt den, da kiender de
alle, at den er alt for ringe for Deres
Høye Dyders Fortieneste: Enhver
vil forsøge at lægge noget til den, saa
meget som han fand, og dog finder
han, at det er endda kunns liidet.
Wiise Monark! Da Deres Majestet
gør Jorden lyksalig, da De just an-
vender Deres Gnevbolds Magt til at
gøre Deres Underdanere lyksalige,
for hvilket de af den heele Verden ere
misundte; ach saa tillad, at man si-
ger

essere prese per adulazioni, se le quattro parti del Mondo non rissuonassero della Fama delle Eminentì qualità che risplendono nell' Augustissima Vostra Persona. Dov' è quella Parte, anche lontana, in cui decantata non venghi la Vostra Bontà? Chi è che non si rissenta delle Vostre Beneficenze? Gli effetti della Clemenza, e Benignità, più care doti della Maestà Vostra, Magnanimo Re, ormai, si estendono per tutto l'Universo, onde ognun si compiace udir le Vostre Lodi, e udite, ognun conosce che troppo tenue sono al merito delle Vostre Eccelse Virtudi: Ognuno vuol provarsi d'aggiungervi quanto può, e poscia trova che è poco ancora. Saggio Monarca, se Vostra Maestà fa la Felicità della Terra, se l'istesso Vostro Sovrano Arbitrio impiegate a render fortunati i Vostri sudditi, per cui invidiati sono dal mondo tutto;
ah

de være anseete for Hyklarie, hvis de
fire Verdens Deele en gienlydede af
Rygten om de Høye Egenstaber som
fremstinner i Deres Allernaadigste
Person. Hvor er den Deel, endog
langt fraliggende, i hvilken Deres
Godhed en bliver udraabt? hvem er
vel som en føler Deres Belgierninger?
Virkningerne af den Mildhed, og
Godgiørenhed, som ere Deres Ma-
jestets kiereste Egenstaber, Høymo-
dige Konge, udbreder sig aldeeles over
heele Jordens Kreds, herover har
alle Lyst til at høre Deres Roes, og
naar de har hørt den, da kiender de
alle, at den er alt for ringe for Deres
Høye Dyders Fortieneste: Enhver
vil forsøge at lægge noget til den, saa
meget som han kand, og dog finder
han, at det er endda kunns liidet.
Wiise Monark! Da Deres Majestet
gør Jorden lyksalig, da De just an-
vender Deres Guevolds Magt til at
gøre Deres Underdanere lyksalige,
for hvilket de af den heele Verden ere
misundte; ach saa tillad, at man si-
ger

ah permetteteci il dirlo; e degnate,
O Sire, ricevere con quella istessa
bontà questo umil contrasegno del
nostro ossequiosissimo Rispetto.

SIRE

Di Vostra Maestà

Umilissimi, divotissimi, obligatissimi
Servi, e sudditi

Gl' Impressarj dell' Opera.

ger det, og værdige o Allernaadigste
Konge at antage med samme Godhed
dette ringe Beviis paa vores under-
danigste Høragtelse.

Allernaadigste Konge!

Deres Majestets

allerringeste, hengivneste og skyldigste

Tienere, og Undersaatter.

Entrepreneurerne for Opera.

Personaggi.

- Giove.* Il Sgr. PELEEGRINO GAGGIOTTI.
 Virtuoso di Camera in attual servizio di S. M.
 il Re di Danimarca e Norvegia &c.
- Astrea.* La Sgra. MARIANNA GALEOTTI.
- Apollo.* Il Sgr. DOMENICO SCOGLI.
- Teti.* }
La Clemenza. } La Sgra. VITTORIA GALEOTTI.
- Il Rigore.* }
Nereo. } Il Sgr. GIUSEPPE SECCHIONI.
- Proteo.* }
Arcade. } Il Sgr. ANTONIO BOSCOLI.
- Eolo.* }
Mercurio. } Il Sgr. PIETRO CRAMER.
- Coro di Virù {
 con Astrea. { Il Merito.
 { L'Amor della Patria.
 { La Bonrà.
 { La Pace.
- Coro di Deità {
 con Apollo. { La Prima Vera.
 { L'Estate.
 { L'Autunno.
 { L'Inverno.
- Balli.* {
 { Dè Quatro Venti.
 { Dè Popoli di diverse Provincie suddite di S.
 M. Il Re di Danimarca, e Norvegia &c.

La Musica è tutta nuova, composta dal Sgr. *Giuseppe Sarti*, Mastro di Capella, in Servizio di S. M, il Re di Danimarca, e Norvegia &c.

I Balli sono composti del Sr. *Alessandro Pescarolo* detto *Vulcani*, in Servizio di S. M. il Re di Polonia.

Il Vestiario è Dell' invenzione, e Direzione del Sgr. *Francesco Galeotti*.

La traduzione danese è del Sr. *Erasmo Soelberg*.

Personerne.

Jupiter.	Mr. Peregrinus Baggiotti.
	Kammer-Sangere i Hans Majst. Tieneste Kongens af Danmark og Norge ic.
Astrea.	Madsell. Marianna Galeotti.
Apollo.	Mr. Dominicus Scogli.
Thetis.	} Madsell. Victoria Galeotti.
Mildheden.	
Strengheden.	} Mr. Joseph Secchioni.
Nereus.	
Protheus.	} Mr. Anton Boscoli.
Arcas.	
Eolus.	} Mr. Peter Cramer.
Mercurius.	
Chor af Dyrder med Astrea.	{ Fortienesten.
	{ Kierlighed til Fædrelandet.
	{ Gudhed.
Chor af Guder med Apollo.	{ Fred.
	{ Foraaret.
	{ Sommeren.
	{ Høsten.
Danse.	{ Vinteren.
	{ Af de fire Hovedvinde.
	{ Af Folk af adskillige Lande, Underdanere af Hans Majestet Kongen af Danmark og Norge ic.

Musiken er gandske nye componeret af Mr. Joseph Sarti, Capelmester i Hans Majestets Tieneste Kongen af Danmark og Norge ic.

Dansene ere componerede af Mr. Alexander Pescarolo Vulcani, Dansere i Hans Majestets Tieneste Kongens af Polen.

Klædedragterne ere af Mr. Francisco Galeotti, hans Opfund og Direction.

Oversadt paa Dansk af Rasmus Soelberg.

Scena I.

*Mare mediterraneo, scorgendosi in lontano la
cima della caverna d'Eolo.*

*Teti seduta sopra una grand Conchiglia ador-
nata di Coralli, e sostenuta da Sirene,
e schiera delle medeme.*

(All' alzar della tenda si sente una dolce armo-
nia de' canti delle Sirene.)

Care figlie, che ogn or mi circondate,
Quanto goder mi fate
Coi vostri dolci canti! e mi rendete

Più soave l'Impero,

Perche miei parti siete.

Seguite pur, seguite, e concertate

Le vostre chiare voci,

Col mormorio dell' acque, in varie guise,

Talche, mesti, e ridenti,

Variù formiate armonici concenti.

S' oda d' intorno,

Ovunque io sono,

Soave suono

Per l'onda maura:

Den I. Scene.

Det Middellandske Hav, hvori man langt fra
bliver Toppen af Eoli Hule vaer.

Thetis siddende paa en stor Muslingskal ud-
prydet med Coraller, som bliver holdt
af Sirener, og en Flok af samme.

(Naar Dækkenet gaaer op, høres der en sød Har-
monie af Sirenernes Sang.)

Siære Døttre, som altid omringer og følger mig,
Hvor meget fornøyer I mig en
Med eders søde Sange! Ja I gjør mig
Mit Herredømme behageligere,
Efterdi I ere mit eget Afkom.
Bliver ikkuns ved, og lader
Eders klare Røster sammenstemme,
Med Vandenes sagte Brusen, med Forandringer,
Saa at I frembringer adskillige, baade
Søde og lystige, og
Bellydende Sange, med yndig Klang.

Lad rundt omkring

Overaldt hvor jeg er,

Høres en liflig Lyd

Paa den blaae Bølge:

Il mio foggiorno
Così risplenda,
E pace renda
Ad ogni cor.
Come fa il lume
Del chiaro nume,
Che la fresc' aura
Riscalda ogn'or.

Scena II.

Proteo sopra un carro composto di Conchiglie tirato da cavalli marini, con seguito di tritoni, e dette.

Pro. Gran Dea del mar a te, figlio, ne vengo,
Spinto da quell' ardore,
Parto del mio saper, per cui prevedo
Ne' fati oscuri, e leggo l'avenire,
Per darti parte d'un felice evento,
Che arriverà fra poco
Laddove Borea forge, ed aquilone,
Della temprata Zona, in su' i confini;
Fortunato Terren, che i destri lidi
Al gran padre Ocean in sen distende,
E il manco lato bagna
Quel vasto mare, a cui.

Di

Alt mit Rige
Saaledes skinner,
Og bringer Fred og Rolighed
I alle Hierter.
Lige som Klarhedens
Guds Lys,
Som overalt opvarmer
Den kolde Lust.

2. Scene.

Protheus paa en Vogn sammensadt af Mus-
lingstaller, trokken af Sæheste, med Søl-
gestab af Tritones, og de forrige.

Pro. Store Gudinde over Havet, jeg kommer til
dig som en Son,
Der er dreven af den Midkierhed,
Som er et Foster af min Blisdom, ved hvil-
ken jeg forud fær
Ind i deres mørkeste og forborgneste Ting, og
læser det Tilkommende,
For at gjøre dig deelagtig i en lykkelig Hændelse,
Som skal ske inden faae Tider,
Der hvor Borea og Aquilo opstaaer
Paa Grændserne af den tempererede Zona;
Det lyksalige Land, som udbreder sine
hoyre Bredder
I den store Faders Oceani Skød,
Og til hvis venstre Side
Det store Hav opskyller, for hvis

Di regolare il flutto
Il Baltico German cura ne prende.
D'ogni altro luogo che nel mondo sia,
A sommi Dei più cara terra è
questa,

Madre di tanti Eroi - - - -

Tet. M'è noto appieno,
La serie di vittorie, giusto premio
All' invitto valor, ai pregi illustri,
De' nobili guerrieri, eccelse doti,
Cui numerose squadre in sen produsse
Da quel cielo feconda, la gran Madre.
Dimmi, qual fia l'evento, e la cagione?

Pro. Più inoltrar il mio dir non m'è permesso;
Gran Dea, fai pure, allor che ricevei
Di penetrar futuri arcani il dono,
Fu compagno a una legge, che il predirli
Diffendeami, se forza
A ciò non m'astringea. Dissi abbastanza,
E il mio dover compii; più non mi resta,
Che un tuo cenno ubbidir.

Tet. Intesi, o Figlio.
Tutte s'adunin tutte

Strømme at regiere
Min Broder Balticus har Omsorg.

Denne er den Jord som de høje-
ste Guder elsker

Mere, end noget andet Stæd i Verden,
Moder til saa mange Helte = = = = =

Tet. Mig er heel vel bekiendt,
Den kiede af Seyervindinger, som retmessige
Belønninger,

For uovervindelig Tapperhed, og berømmelig
Fortienester

Hvilke egentlig ere de ædle Krigsheltes! Hiir,
Af hvilke, den store Moder, som af Himlen
dertil er

Giordt frugtbar, i det Stæd af sit Skød har
frembragt talrige Flokke.

Men sig mig hvad er det som skal skee; og hvor-
fore?

Pro. Det er mig en tilladt at sige mere;
Du veedst jo vel, store Gudinde! at da jeg fik
Den Gave at forud vide tilkommende Hem-
meligheder,

Da fulgte der en Lov med den, som forbød mig
At forud sige dem, dersom Evang

En nødte mig dertil. Jeg har sagt det som var
nødigt,

Og jeg har opfyldt min Pligt; nu er mig in-
ter tilbage

End at adlyde din Befalning.

The. Jeg forstaaer dig min Søn.

Lad alle Havguder og Havgudinder

Samle

Le Deità marine, e riunite
Ivi n' andiamo, a circondar quei lidi
Schiera di Dei, che maggior Nume adori
Colà l'ordin del Fato,
In guisa tal, così s' attenda, e onori.

Pro. Miei seguaci, e compagni a voi s' aspetto
Alla ritorta Buccina por mano,
La di cui voce stridolente altera,
Renda palese altrui publico invito;
Così a Teri ogn' un sia di voi gradito.

Scuotasi l'onda, e l'aura
Al suon di vostre trombe,

E penetri, e ribombe,

Per valli, monti, e rupi,

Sino negli antri cupi

Delle spelonche concave,

Che sia stupiti sorgere

Tutti gli Dei del mar.

Come il pastor, che il gregge

Raduna in guisa, e regge,

Con la gioconda avena,

Che con un soffio il mena

Sicuro a pascolar.

Samle sig, og naar de ere samlede,
Saa lader os tage derhen og omringe de Hav-
bredder,

Og der maae den hele Forsamling af Guder,
som alle

Tilbeder en høyere Gud, saaledes oppebie

Med Hønhagtsel Skiebne's Befalning.

Pro. I mine Følgesvenne og Staldbrodre, der kom-
mer eder nu til

At tage eders Trompet fat, at

Dens giennemtrængende Lyd

Kand overalt bekiendtgjøre denne offentlige Ind-
bydelse.

Derved kand I alle skaffe eder Thetidis Yndest.

Lad Bølgerne og Luften bæve

Bed eders Trompeters Lyd,

Og lad den Giennemtrænge, og gienskralde

Over Dale, Bierge, og Klipper,

Lige indtil de dybeste Aabninger

Af Jordens hule Afgrunde

At alle Havguderne maae

Forundre sig, og komme frem.

Ligesom Hyrden, der saaledes

Samler og driver Hiorden,

Og ved at blæse paa

Sin velklingende Rørpibe,

Forer den til Græsningen.

Scena III.

*Nereo in una Conchiglia tirata da Delfini,
con seguito di Nereidi,
e detti.*

Ner. Eccelsa Dea! Germano! e quäl vi porta
Lieta cagion festosi fuoni intorno,
D' invito a tramandar?

Tet. Gran cose, o Figlio
Il destino ci serba spettatori
Che dovremo ammirar. Se grato vuoi
Essere agli alti Dei,
Schiere marine aduna, e vien con noi.

Ner. Ma dove? e a che?

Pro. Sul Baltico il germano.

Tet. Tutto quel mar a popolar di Dei.

Pro. Che alle navali squadre, noi vegliando
Possan varcar ficure
Fin del mondo ai confini penetrando,
E tesori portar dall' Indo flutto.

Ner. Render felice il varco
Noi soli non potiam. Contrarj venti,
E turbini maligni, orridi impacci
Sarebbero a' disegni
Di quei saggi nocchieri,
Se prima d'impedir non si procura - - -

Pro.

3. Scene.

Nereus paa en Muslingskal trokken af Mars-
svin, med Sølgeskab af Nereider,
og forrige.

Ner. Store Gudinde! og du min Broder! siig hvad
Aarsagen
Er til den Glæde, formedelst hvilken J ved
Trompets Lyd
Gjør saa høytidelig Indbydelse?

The. Det er store Ting, min Søn
Som Skiebnen lader os blive Tilskuere til,
Og som vi maae med Høynagtelse Ansee. Der
som du vil
Gjøre dig vel lidt af de høye Guder,
Saa forsamle du Havnymferne i Flokke og kom
med os.

Ner. Men hvorfor? og hvorfor?

Pro. Til Balticum min Broder.

The. Og der besætte det hele Hav med Guder.

Pro. At de Søefarende Floder under vores Varetægt
Kand sejle sikre
Lige indtil de yderste Verdens Ender,
Og igienbringe Liggendesæe fra Indiens Floder.

Ner. Vi allene kand en

Gjøre Seyladsen lykkelig. Rodvinde,
Onde Stormvinde, kunde være til
Forfrækkelig Forhindringer
J de vise Søemænds Visninger,
Hvis man en først søger at afværge

Pro.

Pro. A questo io prevedei, farà mia cura.
Veloce a prevenir di già mi porto
De' spirti il Reggitor. Lungi lo speco
Che il racchiude non è.

Tet. Si volga il corso,
E Proteo si preceda, in ver la meta,
Ivi soggiorni tutta
Nobil schiera del mar fastosa, e lieta.

a 3. Si porti in quell' onda
La schiera marina,
E altera la sponda
Si renda così.

Di gloria poi vada,
E umana, e divina,
Ricolma contrada,
Che prole sublime
In seno nudrì.

Scena IV.

Caverna d'Eolo.

Eolo, e i quattro venti.

Eolo. O miei spirti che tal ora,
Quando fuora
Da questi antri al mondo uscite,
Con soavi, e dolci fibili,
E con fremiti terribili

Pro. Det har jeg alt forud seet, og det skal jeg have
Omsorg for.

Jeg skal strax skynde mig hen til Bindenes
Herskere at forekomme det. Den Huule
Som han boer udi er en langt borte.

The. Lader os vende Raadersen,
Og Protheus skal være foran, og vise os til
Maalet,

Der skal den hele Forsamling af Havguder
Og Havnymfer høytidelig med Glæde opholde
sig.

Alle 3. Lad heele Søegudernes Flok
Drage hen paa det Hav,
Og saaledes herliggiøre
Den Havbred.

Af det Land maae blive ligesaa
Guld af Gudernes Ære, som
Det er af Krigsheltenes Ære,
Af hvilke det i sit Skiod
Har sødt en stor Slegt.

4. Scene.

Poli Huule.

Polus, og de fire Vinde.

Pol. O I mine Aander, naar I saaledes
Udfarer i Verden
Af disse Huuler,
Med søde og sagte Hvidsten,
Eller med forfækkelig Suisen,

Del mio nome il tutto empite ;
Dite, dite
Quel che festi;
Vostri gesti
Sol quant' odo,
Del mio scettro io lieto godo.

Scena V.

Proteo, e detti.

Eol. Qual strano evento mai quì ti conduce
O saggio reggitor del marin gregge?

Pro. Gran Monarca de' venti, a te mi chiama
Alta cagione. Il mio saper prevede,
Ch' or giungerà un evento sì felice,
Che in più secoli egual non vide il mondo;
Laddove del mio Padre il vasto regno,
Con quel del mio German confina, e uni-
sce;
Colà fastosi il sommo padre tuo
(Luogo il più caro che al Tonante sia.)
Tutti i numi del mar attender vanno.

Eol. Se potessi ancor io del regno mio
Qualche aita accordar col grand evento,
Tuoï consigli ver me faggio palesa.

Pro. Puoi di molto giovar all' alta impresa;
Se legge imponi a tuoi seguaci spirti,

Saa opfylder alting med mit Navn;
Siger mig
Hvad I har giordt
Naar jeg kun hører
Eders Bedrifter,
Saa glæder jeg mig ved mit Scepter.

5. Scene.

Protheus og forrige.

Pol. Hvad særdeles Hændelse fører dig herhid
Du Havets Indbyggere's vise Beherskere?

Pro. O du Bindenes store Enevolds Regent, en
høj Marsag

Kalder mig til dig. Min Viisdom seer forud
At der nu skal indfalde, saa lykkelig en Hændelse,
Som Verden en har seet lige til, i mange Hundre
Aar,

Der hvor min Faders store Rige
Grendser sammen og foreener sig med min Bro-
ders;

Der gaae alle Havguderne hen,
(Til det Stæd som Tordenens Gud høyst elsker.)
Høytideligen at oppebie din store Fader.

Pol. Dersom jeg og kunde med mit Riges Magt
Hielpen noget til denne store Hændelses lykkelige
Udfald,

Saa giv mig dine gode og vise Raad.

Pro. Du kand hielpen mig meget til dette store Fore-
tagende,

Dersom du befaler dine underhavende Aander,

Di non soffiar a voglia in fù quei lidi,
Ne' destarvi funeste, e rie procelle,
Ma accompagnando amici i lor navigli,
Lieti possan varcar sicuri i mari:
Così operando i venti
Saranno a Giove sempre mai più cari.

(Parte.)

Eol. Udiste o spiriti miei? Legge vi sia,
Ciò che Proteo mi disse;
Ch' esser grato a mio Padre, è legge mia.

(Parte.)

(Segue Ballo de' venti.)

Scena VI.

Reggia di Giove.

Giove, Astrea, Apollo, la Clemenza, ed il Rigore. Coro di virtù con Astrea; Coro di Deità con Apollo.

Ast. Vendetta o Re de' Numi.

Apo. Re de' Numi, pietà.

Ast. Gli uomini ingrati
Peggiorando ogni dì, son giunti alfine
Dalla terra a scacciarmi.

Apo. Errano ignari:
Sono infelici, e non malvagi.

Ast. Ah come
Jo, del giusto custode,
Norma d'ogni virtù, soffrir potrei,

Che

En at blæse som de Iyster paa de Havbredder,
En heller opvække skadelige og haarde Storm-
vinde.

Men venligen gelynde deres Skibe,
At de med Fornøielse kand seyle sikre paa Havet:
Naar Vindene saaledes forholder sig,
Saa vil Jupiter elske dem høyere end nogen Tid
forhen. (gaaer.)

Pol. Hører I mine Vinde? Lad det være eder en Lov,
Hvad Protheus har sagt mig;
Thi det er mig en Lov, at behage min Fader.
(gaaer.)
(Herpaa følger en Dans af de fire Vinde.)

6. Scene.

Jupiters Slot.

Jupiter, Aftrea, Apollo, Mildheden, og Streng-
heden. Et Chor af Dyder, med Aftrea;
et Chor af Guder med Apollo.

Ast. Skaf Hævn, o du Gudernes Konge.

Apo. O du Gudernes Konge, hav Medlidenhed.

Ast. De utaknemmelige Mennesker
Forværrer sig dagligen, og nu endeligen er det
kommen

Saa vidt, at de har forjaget mig af Jorden.

Apo. De farer vild formedelst Ukyndighed;
De ere ulyksalige, og en onde.

Ast. Ach hvortedes
Skulde jeg, som Retfærdigheds Handthæver, se,
Der er alle Dyders Rettesnoer, taale,

Che degli avi più rei dian vita i padri
Sempre a figli peggiori, e che da tutti
Sian così le mie leggi
Rotte, derise, e calpestate?

Apo. Ah come
Jo ministro maggior della Natura,
Jo che in eterna cura
Veglio a prò de' mortali, in tal periglio
Lasciar senza difesa
I miseri potrei?

Ast. Rammenta, o Padre,
Che l' offesa son io.

Apo. Padre, rammenta
Che l difensore io sono.

Ast. Che vendetta io dimando.

Apo. Ed io perdono.

Astrea, e Coro di Virtù.

Del Mondo che preme
L'onor del tuo foglio,
Punisci l'orgoglio,
Punisci l'error.

Apollo, e Coro di Deità.

Del Mondo che geme
Fra tanti martiri,
Perdona i deliri,
Perdona l' error.

Astrea, e Coro di Virtù.

Non sembra sì grande,
Se Giove non tuona.

Apollo,

At Fædre, ugudeliggere end deres Forsfædre,
Føder af sig Børn, der ere endnu værre end
de selv, og at
Mine Love skulde saaledes af alle være
Overtraadde, bespottede, og traadde under
Fødder?

Apo. Ach hvorledes
Skulde jeg, som Naturens største Forvaltere,
Jeg, som med en ævig Omsorg
Baager til de Dødeliges Beste, kunde lade
De elændige blive i slig Fare,
Uden at forsvare dem?

Ast. Erindre dig o Fader,
At det er mig, som de har giordt Uret.

Apo. Fader, erindre dig,
At jeg er den, som forsvarer dem.

Ast. Og at jeg forlanger Hævn,

Apo. Og jeg Forladelse.

Astrea, med Chor af Dyder.
Straf Verden, som undertrykker
Din Erones Ære,
Straf dens Hoimodighed,
Og straf dens Bildfarelse.

Apollo, med Chor af Guder.
Forlad Verden som sukker
Under saa mange Plager,
Forlad dens Daarligheder,
Forlad dens Bildfarelse.

(Astrea, og Chor af Dyder.)
Jupiter synes en saa stor en Gud, som
Han er, hvis han en tordner.

Apollo, e Coro di Deità.

Se Giove perdona,
E' sempre maggior.

Gio. Grande è in ver la cagione,
Che risveglia a tal segno
D'Apollo la pietà, d'Astrea lo sdegno.
Risolverò; ma prima
La Clemenza s' ascolti,
Parli il Rigor. Del Trono mio son questi
I più fidi sostegni: e senza loro
Grazia dal Ciel non piove,
Fulmine non si accende in man di Giove.

Il Rig. Si distruggano i rei. Cresce sofferta
L'altrui malvagità. Di fiamma ultrice
Tutta avvampi la Terra.

La Cle. Ah no: di Giove
Più degna è la Pietà. Correggi, e rendi
I miseri felici. Il mio consiglio
Se in te, come ognor suole, oggi prevale,
Via troverassi ad eseguirlo.

Il Rig. E quale?
Forse il castigo? Il fulminato orgoglio
De' Giganti Flegrei, l'ondoso orrore

(Apollo, og Chor af Guder.)

Hvis Jupiter forlader,
Da er han altid større.

Jup. I Sandhed det maae være noget
Stort som opvækker saaledes
Apollinis Medlidenhed, og Aстреæ Breede.
Jeg skal gjøre en Ende herpaa; men først
Maae man høre hvad Mildheden,
Og Strengheden siger derom. Disse ere min
Trones meest

Trofaste Støtter: og uden dem
Regner ingen Naade af Himmelen,
En heller optændes Lynilden i Jovis Haand.

Stræng. Odelæg de Misdædere. Ondskab tager
Overhaand,

Hvis man seer over med den. Lad hele Jorden
Røge af Høvnis Luer.

Mildh. Ach nej: Det er Jupiter
Mere anstændig at være langmodig. Gjør
De Elændige lykkelige, og før dem paa ret
Vej. Hvis

Mit Raad gielder hos dig i Dag som det ellers
pleyer,

Saa fandt man nok finde paa Raad at sætte det
i Verk.

Stræng. Og hvorledes?
Maafee med Straf? De hovmodige Kiempers
Stolthed
Som blev straffet med Lynild, den forfærfkelige
Bandsflod

Del secolo di Pirra
Gli uomini non correffe.

Ast. I beneficj
A renderli felici
Speri forse bastanti? Ogni gran dono
Contaminar sapranno,
Sapran volger gli stolti in proprio danno.

Giov. Non più; della Clemenza
Il consiglio mi piace. Ognun proponga
Di eseguirlo una via. Tempo rimane
Sempre a punir. Di mia ragion negletta
Il più tardo ministro è la vendetta.

Balenar fu questa mano
Spesso il folgore si mira:
Ma depongo in mezzo all'ira
Anche i folgori talor.
Il Rigor non parla in vano;
Ma più grata a me si rende
La Clemenza, che sospende
I consigli del Rigor.

Apo. Del benefico Giove
Degno è il comando, e d'ogni Nume è degna
Sì nobil gara. Jo nel proposto aringo
Entro primiero, e ad ubbidir mi accingo.
Padre, è ver la tua mano,

Larga

J Pyrrhæ Tid
Har en forbedret eller rettet Menneffene.

Ast. Troer du maaskee at Belgierninger
Ere nok til at giøre dem
Lyfsalige? De misbruger
Alle de beste Gaver, ja de daarlige,
Bruger dem til deres egen Skade.

Jup. Det er nok. Det Raad, som Mildheden giver,
Behager mig. Lad enhver see til, at finde paa en
Maade at bringe det til Fuldkommenhed. Der
er altid

Tid til at straffe. Naar min Langmodighed
har seet noget

Over med Forseelser, saa er Hevn altid det sidste
jeg griber til.

Man seer ofte Lynilden

At blinke i denne Haand;

Men lige saa ofte midt i min Breede

Lægger jeg den fra mig.

Strenggheden har en aldeles uret;

Men Mildheden behager mig

Mere, ved det at den opsætter

Strængghedens Raad.

Apo. Den Befalning er den godgiørende Jupiter liig,
Og saa ædel, at den er værd at alle Guder klap-
pes om

At fortsætte den. Jeg er den første som frem-
byder mig

Til at give mit Raad, for at vise min Lydighed.

Det er sandt Fader, at din

Jmod

Larga a prò de' Mortali a lor concesse
Tuttò ciò che potesse
Renderli mai felici. Onor, ricchezza,
Forza, Ingegno, Bellezza,
Fama, senno, Valore, e quanti Beni
L'uman desio d'immaginar si avvifi:
Ma con pace di Aftrea, son mal divisi.
Ella che ne dovrebbe
Con lance egual tutti arricchir, ne; lascia
L'arbitrio alla fortuna; e questa poi
Dispensa iniquamente i doni tuoi.
In tanta ineguaglianza
Chi contento esser può? Se vede ognuno
Altri abbondar Superbo
Di ciò, ch'egli à difetto. Invidia il Forte
Al debole l'ingegno; e questo a lui
La potenza, il valor; guarda maligno
De' Figli della Sorte
Il povero i tessori: essi di questo
O la fama, o il saper. Quindi germoglia
L'odio comun; quindi gl'insulti aperti,
Quindi l'insidie ascosse, e tutti i mali,
Onde miseri, e rei, sono i mortali.
Ah si tolga alla Cieca
De' doni tuoi dispensatrice Dea
Di dividergli il peso. Aftrea ne prenda

Imod de Dødelige gavmilde Haand
Har givet dem alt det som kunde
Giøre dem lyksalige. Ære, Rigdom,
Styrke, Begreep, Skønhed,
Kygte, Forstand, Moed, ja saa mange gode Ting,
Som mennekelig Forlangende kand indbilde sig:
Men med Aftrea ere de altiid i Ufred.

Hun som burde
Med lige Frigivenhed beriige alle, lader
Lykken raade derfor; og derpaa uddeler hun
Ubilligen dine Gaver.

J saa stor Uliighed,
Hvem kand vel være fornøyet? naar den ene seer
Den anden at bryste sig af
Det, som ham fattes. Den Sterke misunder
Den Svage hans Forstand; og denne igien
Hans Styrke, og Moed; den Fattige anseer,
Med skeele Dyrne Skiebne's Børns
Liggendesæe: Disse igien,
Hans gode Kygte eller Videnskab. Deraf ud-
springer

Det almindelige Had; her af kommer de offent-
lige Voldsomheder,

Heraf kommer de hemmelige Efterstræbelser, og
alle de onde Ting,

Som gjør de Dødelige elændige, og straffkyldige.

Ach lad det blive den Gudinde,

Som uddeler saa blindt dine Gaver

Dette Embede frataget. Lad Aftrea allene

Have

Sola la cura, e indifferente a tutti
Egual parte ne faccia. Allor de falli
Cesserà la cagion: godra ciascuno,
Giove, i tuoi benefici,
E gli uomini faran giusti, e felici.

Ah del Mondo deponga l' impero
Una volta la Diva fallace;
Che fin ora del Mondo la pace
Abbastanza l' infida turbò.

Per lei sola dal dritto sentiero
L' alme incaute rivolsero il piede;
L' innocenza, l' amore, la fede
Per lei sola la terra lasciò.

Ast. Inutile a' Mortali, anzi funesto,
Apollo, è il tuo consiglio. Appunto quella
Provida ineguaglianza, onde tu credi,
Che nascan fra viventi
Gli odj, e le risse, è il vincolo più forte,
Che gli stringe fra lor. Senza di lei
Niun cureria dell' altro: essa produce
Lo scambievol bisogno, ed il bisogno
Lo scambievol amore. A' d' uopo il Forte
Del Saggio che lo guidi: à d' uopo il Saggio
Del Forte che 'l diffenda: entrambi an d' uopo
D' altri che lor nutrisca. Indi la brama

D' unir-

Have Omsorg med, at uddele uden Forskiel til alle
Liige Deele. Saa ophører Marsagen
Til Forseelserne: Saaledes fand enhver,
O Jupiter nyde dine Belgierninger,
Og saa bliver Menneskene retfærdige og lykkelige.

Ach lad den bedrageriske Gudinde engang
Nedlægge sin Regiering over Verden;
Thi hidindtil har den ubillige
Nok forstyrret Jordens Roelighed.

For hendes Skyld allene ere de ubetænksomme
Siæle vigede fra den rette Bey;
Ufkyldighed, Kierlighed, og Ærlighed
Har for hendes Skyld allene, forladt
Verden.

Ast. Dit Raad, Apollo, er de Dødelige til ingen
Nytte,

Men snarere til Skade. Just den forsynlige
Uliighed, af hvilken du troer,
At al-Had, og Evedragt fødes blandt Menneskene,
Er det stærkeste Baand, som binder dem
Tilsammen. Uden den, skulde den ene
En kiere sig om den anden: Den tilvænebringer
Det indbyrdes nødvendige, og det nødvendige
Den indbyrdes Kierlighed. Den Stærke har
den Viise

Nødig, for at lade sig underrette: Den Viise
har den

Stærke nødig til at forsvare sig: Begge haver
andre nødige

Til at underholde dem, heraf kommer Forlangens-
de til

At

D' unirsi insieme: indi la fe, la Pace,
L' onestà, l' Amicizia, e l' altre tutte
A conservarsi uniti
Necessarie virtù. L' industrie ordegno
Con cui l' umano ingegno
Nume del giorno, i passi tuoi misura,
Tal d' ufficio, e figura
Cento parti ineguali in se raccoglie.
Questa l' impeto imprime,
Quella il trattiene: una il misura, un' altra
Il progresso ne accenna: e tutte a tutte
Saggiamente spartite
Nell' ufficio inegual servono unite.

Apo. Ma in questa ineguaglianza
Si' giovevole a tutti, un infelice,
A cui l' avversa sorte
Men che agli altri donò, non à ragione,
Se si lagna di lei?

Ast. Nò, che infelice
Più degli altri ei non è. Se meno intende,
E' men atto al dolor: se meno è forte,
E' cauto più: se men possiede, à meno
Desiderj, e bisogni. Il lor compenso

Alt foreene sig indbyrdes: Heraf kommer Troe-
 skab, Fred,
 Ærlighed, Benskab, og alle de andre,
 Til indbyrdes Enighed at vedligeholde
 Nødvendige Dyrer. Ligesom, det kunstige ind-
 rettede Redskab,
 Ved hvilket det menneskelige Begreeb, maaler
 Dine Skridt, du Dagens Gud,
 Med sin Gang, i sin Skikkelse, har kun en
 Forretning,
 Skiondt det indeholder vel Hundrede ulige Dele.
 Denne trykker og sætter det i Gang,
 Hiin holder denne igien noget tilbage: en afmaaler,
 En anden viser dets Gang: og alle tillige
 Wiiseligens afdeelte
 Tiener Forenede til lige Forretning.

Apo. Men en Ulyksalig, hvilken
 Den umilde Skiebne kand have
 Givet mindre end de andre, har han
 Ikke Aarsag at klage sig
 Over denne Uliighed?

Aft. Men han er ey ulyksaligere end de andre;
 Thi dersom han af Mangel paa Begreeb har min-
 dre Følelse,
 Saa er han og mindre Sorgunderkast: Er han
 svagere,
 Saa er han desto mere Forsigtig: Eyer han
 mindre, saa
 Har han mindre Lyster og mindre nødigt. De
 gode

An sempre i beni, e i mali;
E' la speme, e 'l timor gli rende eguali.

Lo Sventurato adora

La speme, che l'alletta;

E mentre il bene aspetta,

Il mal scemando và.

Vive il Felice ognora

Co' suoi timori accanto;

Ed avvelena intanto

La sua felicità.

Gio. Altro riparo, o Numi,
Cercar conviene. Agli ordini del tutto
La proposta eguaglianza
Tropo avversa sarebbe. Ancor discordi
Son fra lor gli elementi;
Son fra lor differenti
Ne' moti anche le sfere; e pur da questa
Diversità deriva
La concorde armonia, l'eterna legge,
Che la Terra, ed il Ciel conserva, e regge.

La Cle. Se pur voi d'ogni mal, Giove, la prima
Sorgente innaridir, toglì a mortali
Di se stessi l'amor. Stolti per lui,
Per lui miseri son, per lui son rei.
Stolti perchè non fanno
Acciecati così scorgere il vero:
Miseri, perchè sempre

Manca

Eng har altid noget som forringer dem, og de
Onde noget som bøder paa dem; og Haab og
Frygt gjør dem lige.

Den Ulyksalige tilbeder

Haabet, som smigrer for ham;

Og mens han bier efter det Gode

Saa tager det Onde efterhaanden af

Den Lyksalige lever altid

Med sin Banghed og Bekymring om sig,

Og imidlertid blander

Sin Lyksalighed med Forgift.

Jup. O Guder her maae findes paa andre Raad.

Den fremsatte Liighed vilde blive

Alt for stridig imod alle

De andre Tings Indretning,

Elementerne indbyrdes er jo og

Stridige; Planeterne i deres Gang ere og

Udskillige; og dog af denne Udskillighed

Kommer den saandragtige Overeenstemmelse,

Den ewige Lov, som vedligeholder, og

Styrer Himmelen, og Jorden.

Mildh. Dersom du vil, o Jupiter, udtømme aldeles den
Første Kilde til alt Ondt, saa betag de Dødelige
Deres Egenkierlighed. Formedelst den ere de
Daarlige, og elændige, ved den er det, at de
forsnyder sig.

Daarlige fordi de af den ere saaledes forblindede,

Alt de en Kænd Kiende det som er sandt og ret:

Elændige, fordi der altid fattes dem meere

Manca lor più di quello
Che credon meritare: rei, perchè ognuno
Quanto agli altri concedi
Stima usurpato a se. Perciò delira
Tumido là quel folle, e in se non vede
Ciò che in altri condanna. Ama se stesso
Senza rivale: a suo vantaggio ognora
Del proprio merto, e dell' altrui decide,
E degno egli di riso ognun deride.
Perciò querulo un' altro,
Credendo a se tutto dovuto, accusa
Il Mondo, e la Natura,
Che ingiustamente a danno suo congiura.
Perciò v' è chi maligno
Rode la fama altrui, chi tesse inganni,
Chi violenze adopra, e pur che giunga
Al proposto suo fine,
Fabbriche innalza in su l' altrui ruine:
Questa, o Giove, recidi
Di ogni error produttrice
Pestifera radice: o non lagnarti,
Se qual fu fin ad ora

Malvaggio è il mondo, e s' ogni di' peggiora.

Questa

End de troer at de fortiener:

Skuldige i Forseelse, fordi enhver indbilder sig,
Alt hvad du forunder andre

Er ubilligen taget fra ham. Herved er det at det
Stolte Menneske taabelig raser, og bliver ey hos
sig vaer,

Det, som han fordømmer hos andre, Han
elsker sig selv,

Uden at andre elsker ham: Han dommer altid,
til egen

Noes og Nytte, som vel om andres som om
sine egne Fortienester

Og han som selv er værd at lee af, beleer alle andre.

Herover er det, at en anden knurrende

Indbilder sig at alting burde høre ham til, og

Anflager Verden, og Naturen, at de

Ubilligen har sammensvoret sig til hans Skade.

Formedelt denne er det, at en paa en skarnagtig

Maade beklikker en andens gode Navn og Ryg-
te; en opspinder

Hemmelige Trækker, en anden bruger aabenba-
re Bødd, og

Naar han eens Kænde komme til sit foresatte
Maal,

Saa oprenser han Bygninger paa andres Un-
dergang.

O Jupiter, opryk denne forgiftige

Roed, hvoraf al Bildfarelse opvoxer:

Eller og klag dig ey over at Verden

Er ond som den hidtil har været,

Og at den dagligen forværrer sig.

Questa dell' alme è sola

La cieca scorta infida,

Che a naufragar le guida,

Che delirar le fà.

Questa il riposo invola,

Questa il pensier confonde,

Questa a' più saggi asconde

L' oppressa verità.

Gia. L' amor che tu daresti,

Quando ragion lo guidi,

Il primo fonte è d' ogni onesta brama.

Chi se stesso non ama,

Altri amar non può mai. Dal proprio nasce

L' amor di altrui. Quell inquieto affetto

Ch' ei risveglia in un' alma,

Non resta in lei, ma si propaga, e passa

Alla prole, a' congiunti,

Agli amici, alla Patria: e i moti suoi

Tanto allargar procaccia,

Che tutta alfin l' umana specie abbraccia.

Tal, se in placido lago

Cade un sasso talor, forma cadendo

Un giro intorno a se: ma da quel giro

Nasce un secondo, altri da questo, e sempre

E' l' ultimo il maggiore. Il moto impresso

Ognor

Denne er allene Siælenes
Blinde og utroie Beyeledere,
Som fører dem til at lide Skibbrud,
Og som kommer dem til at blive affindige.
Denne betager Noeligheden,
Denne forvirrer Tankerne,
Denne undertrykker Sandheden, og
Skjuler den for de allerviseste.

Jup. Den Kierlighed, som du har sig Affkye til,
Naar den er gelejdet af Forstand,
Saa er den al anstændig Begierligheds første
Kilde.

Den som ey elsker sig selv, fand aldrig nogen Tid
Elke andre; af Egenkierlighed kommer
Kierlighed til andre. Den uroelige Sindsbe-
vægelse

Som den opvækker i en Siel, bliver ey i den,
Men forplanter sig, og gaaer til
Affkom, og Nærpaarørende,
Til Venner, til Fædrelandet: og den stræber
At udbrede sine Bevægelser, saa vidt, at den
Til sidst omspender og indbefatter det heele
Menneskelige Rion. Det er med den, som
Med en Steen naar den falder i et stille Vand, saa
Gjør den i det den falder en Ring om sig: men
af denne

Ring kommer en anden, andre af denne, og altid
Er den sidste den største. Den Bevægelse som
er ffeet,

Ognor più si dilata, ognor si scosta
Dal centro onde partì, finchè quell' onda
Tutta co' giri suoi muove, e circonda.
Nè v' è nobile amore,
Qualunque sia, ch' una bell' alma adorni,
Che dal proprio non parta, e a lui non torni.
Nella Patria che difende

Quel Guerrier col suo periglio,
Ama i lauri che n' attende
Per mercè dal suo valor.

In quel padre ama quel figlio
Il suo ben che trova in esso;
Ama parte di se stesso
In quel figlio il Genitor.

Il Rig. Se gli uomini non vuoi, le loro, o Giove,
Tiranne passioni
Tutte distruggi almen: gli sdegni infani,
La stolida superbia,
L' odio, l' amor, la cupidigia, e mille
Altri affetti diversi,
Per cui miseri sono, e son perversi.
I procellosi venti
Son questi, o Dei, che dell' umana vita
Tutto infestano il mar: l' empie son queste

Sedi-

Udbreder sig altid videre, og gaaer altid længere
Bort fra Middelpunkten, hvor den begyndte fra-
indtil

Den med sine Ringe har rørt og omringet det
heele Band.

Og er der ingen ædel Kierlighed til, hvordan
den er,

Som ziirer en høy Siæl,

Der jo kommer fra Egenkierlighed, og gaaer til
den igien.

Den Kriigsmand, som med at vove sig

I Fare, forsvarer sit Fædreneland,

Elsker Sejerskrandsene som han venter

I samme til Belønning for sin Tapperhed.

Sønnen elsker sin Fader

For det Gode han gjør imod ham;

Faderen elsker sin Søn,

Fordi han er hans eget Kød og Blod.

Stræng. O Jupiter, hvis du en vil ødelægge Men-
neffene

Saa ødelæg i det ringeste alle deres tyranniske

Sinds Lidelser: Den ubesindige Breede,

Den dumme Stoltthed,

Had, Kierlighed, uanstændig Begierlighed, og
tusinde

Andre adskillige Sindsbevægelser,

Formedelt hvilke de ere elændige, og forvendte.

Disse, o Guder, ere de stormende Vinde,

Som aldeles oprører det menneskelige Livs

Hav: Denne ere den troeløse, oprøriske Hær, som

Sediziose schiere, ond' è per tutto
Disordine, e tumulto. Un porto ormai,
Un usilo sicuro
Da lor non v' è: che'l tribunal d' Astrea,
Le scuole di Minerva,
Le palestre di Marte, i tempj vostri
Giungono a profanar. Queste la destra
Armano a' parricidi
Di scellerato acciario; i succhi espressi
Dall' infami cicute insegnan queste
Ad apprestar: da queste furie invasi
Sempre intenti i mortali all' altrui danno
Mai sincera fra lor pace non anno.
Nè solo un contra l' altro
San quest' impie irritar; d' ogni alma sola
Si contrastan l' impero, in cento parti
Lacerandola a gara; onde per loro
Ciascun che nasce in terra
Con gli altri è sempre, e con se stesso in guerra.
Fra l' ire più funeste
Chi troverà mai pace?
In seno alle tempeste
Chi calma troverà?
Se un' alma in se non vede
Tranquillità verace,

Overalldt gjør Uorden og Allarm. Formedelst
dem er

Ingen Havn at finde; hos dem er

Der ingen sikker Friestæd at vente;

Ehi de er gaaen saa vidt i Ondskab, at de har

Banhelliget Alstreæ Domstoel,

Minervæ Skoler, Martis Fægtpladser,

Og eders Templer. Disse bevæbner

Hænderne med mordiske Vaaben, til

At begaae Manddrab; disse lærer at

Udtrykke Sasten af giftige Skarntyder, og at
Tilreede den: Af disse Furier, ere de Dødelige
besatte,

Saa de søge altid hverandres Skade, og

Har aldrig nogen bestandig, og ret Fred blandt
sig.

Disse Skarnagtige er ikke allene i Stand til at

Opirre et Menneske mod det andet, men de strid-
der og om

Herredømmet over hver Siæl i Særdeleshed,
ved at

Rappes om at søndergliide den i hundrede Deele;
altsaa

Formedelst dem, er enhver som fødes paa Jorden,

Enten med andre eller og med sig selv altid i Krig.

Hvem fand vel finde Fred

Midt i de hæftigste Forbittrelser?

Hvorledes fand man finde Havet

Stille, i stærk Storm?

Dersom en Siæl en finder i sig selv

Sand Roelighed,

De

Se in vano altrui la chiede,
Dove la cercherà?

Apo. Ma se gli affetti umani
Tutti, o Giove, distruggi,
Dov' è più l' uom? Dall' insensate piante
Chi lo distinguerà? Venti inquieti
Son nel mar della vita
Gli affetti, anch' io lo so; ma senza venti
Non si naviga il mar. Son schiere audaci
Facili a ribellar; ma senza schiere
Combatter non si può. Spingono quelli
E in porto, e a naufragar: producon queste
E tumulti, e trofei: tutto dipende
Dal Nocchier che prudente,
Dal Capitan che saggio
Usi l' impeto loro a suo vantaggio:
Perchè l' impeto istesso
Che sciolto è reo, se la ragion lo regge,
Virtuoso si rende. Il genio avaro
Provvidenza esser può, Decoro il fasto,
Modestia la viltà, Zelo lo sdegno;
Fin l' invido Livore
Bella può farsi Emulazion d' onore.
Della ragion vassalli

Derfom han forgieves søger den anden
Stæds,

Hvor skal han da finde den?

Apo. Men derfom du, o Jupiter! ødelægger
Alle menneffelige Sindsbevægelfer,
Hvad er faa siden Menneffet? Hvem skal da vel
Kunde fiende det fra de livløfe Planter? Sinds-
bevægelferne
Ere urøelige Binde paa Livets Hav, det veed
Jeg og; men uden Binde fand man ey
Senle paa Havet. De ere en forvoven Hær
Som letteligen fand giøre Oprør; men uden
Kriigshær
Kand man ftriiide. Hiine bringer baade
Til Havn, og til at liide Skibbrud: Diffe til-
vevebringer
Baade Oprør og Senerstegn: Det kommer
alt an
Paa Styrmanden, fom med Forsigtighed,
Paa Anføreren fom med Forstand, veed
At benytte fig af deres Hidfighed til fin Fordeel;
Thi Sindsbevægelfernes hæftige Anfald, uden
Tvang, ere udydige, men hvis Forstanden regierer
Dem, da fand de blive dydige. Lyst til Gierrighed
Kand blive til forfigtig Sparfommelighed, Pragt
til Anftændighed,
Blodhiertighed til Sædelighed, Brede til Mid-
fierhed;
Ja den blege Misundelfe felfv fand blive
Den fnukke Lyst til at ftræbe efter at indlægge
Sig Væ. Sindsbevægelferne fødes fom Un-
derfaatter, Be-

A fervir destinati
Nascon gli affetti, e finchè servi sono,
Non v'è chi lor condanni:
Che gli lascia regnar, gli fa tiranni.
Se fra gli argini è ristretto
Fido serve il Fiume ancora,
Al bisogno, ed al diletto
Della greggia, e del Pastor.
Ma se poi non trova sponda,
Licenzioso i campi innonda;
E l'istesso opprime allora
Negligente Agricoltor.

Il Rig. Dunque via che i mortali
Giusti renda, e felici,
Giove, non v'è. Vili il castigo, audaci
Il perdono gli fa: soli non ponno,
Non san vivere uniti:
La copia gli corrompe,
La miseria gli opprime. In lor diviene
Stolida l'ignoranza,
Temerario il saper: senza gli affetti
Eguali a tronchi, e con gli affetti sono
Somiglianti alle fiere: ogni riparo
Spinge gli stolti ad un eccesso opposto.
Ah questo reo composto

Bestæmte til at tiene Fornuften, og saa længe
Som de ere Tienere, saa er der ingen, som
Kand fordømme dem: Men hvem som lader dem
Regiere gjør dem til Tyranner.

Der som en Flod er holdt inden sine Bredder,
Da er den god, baade
Til Hyrdens og Hiordens
Nytte, og Fornøjelse.

Men hvis samme gaaer over sine Bredder,
Saa overskyller den frit Markerne;
Og ødelægger saaledes den uforsigtige
Agerdyrkere som ey satte Dæmning for
den.

Streng. Altsaa Jupiter er der ingen Maade
Paa hvilken man kand gjøre de Dødelige ret-
færdige

Og lyksalige. Straffen gjør dem nedslagne,
Tilgivelse

Gjør dem dumdriftige: Allene kand de ey leve
Foreenede ikke heller:

Overflødighed fordærver dem,
Elandighed undertrykker dem. Ved Ukyndig-
hed bliver

De dumme, ved Viisdom bliver

De forvoorne: Uden Sindsbevægelserne

Ere de liigesom Knubbe, og med Sindsbevæ-
gelserne ere de

Vilde glubende Dyr liige: Ald Hielp, bringer
Disse Affindige ti at begaae andre Forseelser.

Ach du Gudernes Konge, ødelæg dog endelig
Denne

Di qualità sì' ripugnanti alfine
Distruggi, o Re de' Numi. Assai finora
Costan gl' ingrati al tuo paterno affetto,
Abbian le cure tue più degno oggetto.

Alfin ti provino

Sdegnato, e Guidice

Quei che disprezzano

La tua pietà.

O gli empj in cenere

Riduca il fulmine,

O un vano strepito

Si crederà.

Ast. Sì, Giove, odi il consiglio
Del severo Rigor.

Apo. Nò, Padre, ascolta
La benigna Clemenza.

Ast. Ah non rimanga
Invendicata Astrea.

Apo. Non sian deluse
Le mie cure, i miei voti, e la mia speme.

Astrea, e Coro di Virtù.

Del Mondo che preme

L'onor del tuo foglio,

Punisci l'orgoglio,

Punisci l'error.

Apollo, e Coro di Deità.

Del Mondo che geme

Fra tanti martiri,

Perdona i deliri,

Per-

Denne onde Samling af saa striidende
Omstændigheder. De Utafnemmelige Foster
Hidtil din Faderlige Kierlighed nok,
Og lad din Omsorg have værdigere Dyemeed.

Lad dem som foragter
Din Langmodighed
Endeligen erfare engang,
At du er en forterneret Dommere.

Lad enten Lynilden gjøre
De Ugudelige til Aske,
Eller og troer de at det
Er kunns blind Allarm.

Ast. Ja, Jupiter, hör den alvorlige
Strengheds Raad.

Apo. Ney, Fader, hör og adlyd
Den godgjørende Mildhed.

Ast. Ach lad Astrea en
Blive uhævnnet.

Apo. Lad, min omme Omsorg en være spildt
Mine Bønner en være forgieves, og mit Haab
en fejle.

Astrea, med Chor af Dyder.
Straf Verden, som undertrykker
Din Trones Ære,
Straf dens Hoovmodighed,
Og straf dens Bildfarelse.

Apollo, med Chor af Guder.
Forlad Verden som sukker
Under saa mange Plager,
Forlad dens Daarligheder,

Perdona l' error.

Astrea, e Coro di Virtù.

Non sembra sì grande,

Se Giove non tuona.

Apollo, e Coro di Deità.

Se Giove perdona,

E' sempre maggior.

Gio. E' ver, rassembra, o Numi,

Impossibile impresa

Corregger l' uom, farlo contento; e pure

Non è così. Tanta discordia, e tanti

Opposti eccessi è la Virtù capace,

La Virtù sola a ricomporre in pace.

Ella fa che la forte

Non è cieca, nè Dea, ma esecutrice

Di maggior Nume; e a tollerare insegna

Le ineguaglianze sue, ch' ordini sono,

Onde il mondo si regge: ella dilata

Il proprio amor, che altrui

La natura comparte,

Sino a quel tutto, onde ciascuno à parte:

Ella rende gli affetti

Servi, e Ministri alla ragion soggetti.

Il Rig. Avrà pochi seguaci

La rigida Virtù. S' affolla il Mondo

Tutto presso al piacer.

Forlad dens Bildfarelse.

(Aстреa, og Chor af Dyder.)

Jupiter synes en saa stor en Gud, som
Han er, hvis han en tordner.

(Apollo, og Chor af Guder.)

Hvis Jupiter forlader,

Da er han altid større.

Jup. Det er sandt, o Guder, det lader som det
Foretagende, at vilde rette Mennesket, og gjøre
Det fornøyet, var mueligt; Men det er dog
En saa. Saa stor Ueenighed, og saa mange
Striidige Forseelser er Dyden i Stand til at
forliige,

Ja Dyden allene kand bringe den i Orden og
Fred.

Den veed at Skiebnen

Ikke er blind, ikke heller Gudinde, men større
Guders

Befalningers Esterkommere; og den lærer at liide
Skiebnens Uliighed, som ere Ordener hvorefter
Verden regieres: Den, udbreeder

Den Egenfierlighed, som af Naturen er
Alle medfødt, til det heele Rion, hvoraf enhver
Er en Deel: Den, gjør Sindsbevægelserne
Til Tienere, Opvartere og
Underdanere af Fornuften.

Streng. Den afholdne Dyd, vil kunns faae
Lidet Følgeskab, og saa vil holde sig til den,
Heele Verden holder sig i Flokketal til For-
nøyselsen.

La Cle. Forse è nemica
Del piacer la virtù? Ma fuor di lei
Dove mai si ritrova
Un sincero piacer, che sia costante,
Non passaggier. Che non involi all' alma
La sua tranquillità, che non produca
Nè rimorsi, nè affanni:
Che dia quanto promette, e non inganni?
Ah ciò che altronde viene
E' dolor mascherato, e chi si fida
Alla mentita faccia
Corre al diletto, e la miseria abbraccia.
Nella face che risplende
Crede accolto ogni diletto,
Ed anela il fanciuletto.
A quel tremulo splendor.
Ma se poi la man vi stende,
A ritarla è pronto in vano,
Che fuggendo allor la mano
Porta seco il suo dolor.

As. Sì: la Virtù potrebbe
Corregger l' uom: l' unica fonte è pura
E' del piacer, ma che perciò? Nessuno,
S' ella tornasse in Terra,
Distinguerla saprebbe.

La Cle. E con chi mai
Confonder si potria?

As.

Mildh. Er Dyden da maaskee en Fiende af
Fornøyselse? Hvor finder man uden Dyden er
en i med,

En retskaffen Fornøyselse,
Som er vedvarende, og som en
I en Hast forsvinder: Som en betager Siælen
Sin Roelighed, som en foraarsager
Nag, eller Bekymring: som giver saa meget
Som den lover, og en bedrager?
Uld den Fornøyselse som kommer andenstæds fra,
Er kun forhylled Smerte, og hvem som
Forlader sig paa dens forstilte Ansigt
Tænker at løbe i Armene paa Fornøyselse, men
omfavner Elændighed.

Det gaaer hermed som med et Barn
Der, naar det seer en brændende Fakkell
Fornøyer sig over dens glimrende Skin,
Og faaer Lust til at røre ved den.

Men naar det siden udstrækker Haanden
Til det, brænder det sig, og
Vil tage Haanden til sig hastig igien,
Som dog er for sildig; thi det føler alt
Smerten.

Ast. Ja, Dyden kand rette Mennesket:
Den er Fornøyselsens eneste og reene
Kilde; men hvortil hjælper det? Ingen,
Hvis den kom paa Jorden igien
Er i Stand til at kiende den.

Mildh. Hvem ligner den da,
Som man kunde tage for den?

Ast. Co' vizj istessi

Nemici suoi.

Apo. Dubiti troppo.

Ast. Udite

Se dubito a ragion: Quando dal Mondo

Fur le virtù costrette

Meco a tornar su le celesti soglie,

Fuggir di Terra, e vi lasciar le spoglie,

Subito i vizi rei

Si coperfer di quelle; atti, e sembianti

Appresero a mentir: Nè da quel giorno,

Vizio più si ritrova orrido tanto,

Che di qualche virtù non abbia il manto.

Or da quel dì, la Frode

Che sincera amicizia in volto spira,

Ferisce occulta, e poi la man ritira.

Or l' invidia maligna

Fin da quel dì con la Pietà confusa

Tutti compiangè. e compiangendo accusa.

D' allor fù che prudenza

Il Timor si chiamò: che la vendetta

Parve Zelo d' onor: che del Coraggio

Il temerario ardir le lodi ottenne:

E che valor la crudeltà divenne.

E sperarete ancora

Che

Ast. Lasterne just,
Dens største Fiender.

Apo. Du tvivler formeget.

Ast. Hører,

Om jeg en har Aarsag til at tvivle: Da Dyderne
Bleve forjagede af Verden, nødtes de til at
Vende om med mlg til de himmelske Stotte, og
Flye fra Jorden, og efterlade deres Klæder,
Strax iførde de skammelige Laster
Sig samme; De sandt paa, løgnagtigen at
Efterabe Dydernes Bæsen og Gestalt: og
Efter den Dag findes der ingen Udyd, saa
Forfærfelig som den og fand være, at den har
jo en af

Dydernes Kapper paa. Siden den Dag, har
Falskhed,

Som seer ud som den var den alvorlige Kierlig-
hed,

Uformerkt saaret og derpaa taget Haanden til sig.
Den skarnagtige Misundelse, som man
Siden den Dag en fand fiende fra Medlidenhed,
Begræder alle, og under forstilt Medynk anfla-
ger dem.

Siden den Tiid er det, at Frygt har
Kaldet sig Forsigtighed: at Hævn har seet ud som
Midkierhed efter Vre: At den dumme Forvo-
venhed

Erlangede Modigheds Roes:

At Grusomhed er blevet kaldet Tapperhed.

Og vil I endnu haabe

Che distinguer si possa
Dal Vizio la Virtù? Ma, Numi, e come,
Se comune è fra lor la veste, e il nome?

Delude fallace

L' incaute pupille
Lo scoglio che giace
Fra l' onde tranquille,
La serpe che ascosa
Tra fiori si ita.

Chi lento riposa,
Nè rischio comprende:
Si mal si difende
Che vinto si dà.

Gio. Ma se giungesse il mondo
Quest' inganno a scoprir; se distinguesse
La verace Virtù; giusto, e felice
Divenir non potrebbe? Astrea placata
Non fora allor?

Ast. Sì: ma l' impresa è dura.

Gio. Dunque placati Astrea: Quest' è mia cura.
Oggi farò che un popolo a me caro
Pienamente vassallo si sommetta
All' Eccelsa Profapia, che lo Regge,
Esempio luminoso

D'ogni

At man skulde kunde kiende
Dyden fra Easterne? Men Gud, og hvorledes
det,

Naar de har lige Klæder, og falder sig ned til-
ge Navne?

Den Klippe som ligger skjult
Under de stille Bølger
Kand letteligen bedrage Synet
Saa man usorgtig kand liide Skibbrud.
En Slange der ligger skjult
Blande Blomsterne kand usformodentlig
stikke.

Den som er henvoet i Sikkerheds Soen,
Og en bryder sig om nogen Fare,
Kand en forsoare sig naar noget
Uvæntet paa kommer, og maae give sig til
Fange.

Jup. Men hvis Verden kunde komme efter, at
Opdage dette Bedragerie; dersom den kunde lære
At kiende den sande Dyd, kunde den da en blive
Retfærdig og lykkelig? Vilde Aftrea
Da ikke give sig tilfreds?

Ast. Jo: men dette Foretagende er vanskeligt.

Jup. Stil dig da kun tilfreds Aftrea. Det skal
jeg sørge for.

Jeg skal i Dag mage det, at et Folk, som jeg
har kiert,

Skal aldeles underkaste sig Underdanere
Af den høye Stamme, som regierer over det,
Og som er et klarssinnende Exempel

D' ogni vera virtude: Questa degna
D' un Impero assoluto
Difenderà i mortali
Dalle virtù fallaci: indi da lei
Germoglierà un Eroe, dagli astri sceso,
Fra un secolo regnante,
Che a suoi Vassalli, Ei renderà sorgente
D' ogni felicità il sovrano arbitrio
Goderanno, Minerva i suoi favori,
Astrea la pace, e Apollo aita, e onori,
S' affolleranno a gara e scienze, ed arti,
Da lui rissorte, a piè del Trono unite,
E lodi, eterne Immagini, Edifici,
Qual omaggio dovuto, erigeranno,
Immortal gloria al lor Benefattore.
E in faccia a Lui ogni virtù fallace
Languirà, come fuole
Languir torbida face in faccia al Sole.

Ast. L' onor d' esser vassalla a un tal Sovrano
Qual patria avrà?

Apo. Qual Glorioso Nome
Della stirpe Real, del Germe Illustre
Ornerà sì gran giorno a Numi amico?

Paa ald sand Dyd: Denne Stamme, som er
værd

At eie en Enevolds Regiering

Skal forsvare de Dodelige

Fra de bedragerfkelldynder: Derefter skal af denne
Fremvoxe en Helt, som nedstegen fra Stierner-
ne, og

Efter et hundrede Aar regierende, med sin
Enevolds Magt skal forskaffe og tilføre

Sine Undersaatter ald Lyksalighed:

Minerva skal nyde Hans Yndest

Afstrea Fred, og Apollo Hielp og Ære;

Viidenskaberne og Kunsterne som ved Ham

Ere opkomne, skal i Flokketal kappes om at for-
eene sig

Bed Hans Trones Fodskammel, og de skal til
ævig Roes oprette

Uforgiængelige Billeder, og Bygninger, som
en skyldig høvagtelses

Beviisning, til deres Belgioreres udodelige Ære.

Og for Hans Ansigt skal ald forstilt Dyd tabe sit

Falske Skin, liigesom et Blus løser skummelt

Midt i den klareste Soelskin.

Ast. Hvad Land skal have den Ære at være Fædre-
neland

Til, og underdanig af, slig en Enevolds Regent?

Apo. Hvad for ærefulde Navne

Har den Kongelige Stamme og den herlige
Green, som

Paa den af Guderne saa høyt velsignede Tiid
skal florere?

Tup

Gio. La stirpe è d'Oldenburgo,
Dania è la Patria, il Germe FE-
DERICO.

La Cle. O Patria!

Il Rig. O Nome!

Ast. O lieto giorno!

Apo. Irata

Astrea più non mi sembri,

Ast. A tanta speme

Qual' ira è che resista? Eccomi in' trono,

Torna il mio Regno. Ah perchè mai si
lento

Sospendi, o Dio del giorno, il gran momento!

Ah che fa la pigra Aurora,

Ah perchè sul Gange ancora

Non comincia a rosseggiar!

Apo. Già spuntò la bella Aurora,

Già del ciel le strade infiora,

Già comincia a rosseggiar.

Ast.] [Tutto annuncia al di' che torna

Apo.] ^{a 2.} [Il momento fortunato.

Apo. L' aria splende, il Ciel s' adorna,

Ast. Cangia spoglie il colle, il prato,

Ast.] [E lusinga un lieve fiato

Apo.] ^{a 2.} [L' onde placide del mar.

Gio. Non più: già si avvicina

L' atteso istante. Il mio voler secondi

Con-

Jup. Stammen er fra Oldenborg,
Dannemark er Fædrenelandet,
og Greenen er **JANSEN**.

Mildh. O Fædreneland!

Strengb. O Navn!

Ast. O glade Dag!

Apo. Nu synes mig

At Astrea en længere er fortørnet.

Ast. Hvad Breede Land modstaae

Saa stort et Haab? See nu er jeg paa min
Trone igien,

Jeg faaer mit Kiige igien. Ach o du Dagens Gud,
Hvi opsætter du denne lykkelige Tiid saalænge!

Ach hvad gjør den lade Morgenrøde

Ach hvorfor har hun en endnu

Begyndt at opløse Ganges Flod!

Apo. Den denlige Morgenrøde er aldt frem-
tindret

Den bestrøer allerede Himmelens Ben
med Blomster,

Den begynder aldt at kaste sit røde Skin
fra sig.

Ast.] begge [Alting forkynnder Dagen som tilstunder

Apo.] [Og den lykkelige Tiid.

Apo. Himmelen flarer op.

Ast. Biergene og Engene omstifter deres Dragt.

Ast.] begge [Og en sagte blæsende Vind, smigrer

Apo.] [For Havets roelige Bølger.

Jup. Det er nok: Det bestemte Øyeblik

Nærmer sig allerede. Heele Himmelen maae

Vies

Concorde il Ciel, Da questo giorno un
nuovo

Fortunato incominci ordin di giorni:

E ad abitar ritorni

Da' Numi accompagnata

Su la Terra felice Astrea placata.

Tutti:

L'augusta stirpe al trono

Dall' astro suo discenda,

E luminosa renda

Questa novella età.

Gelosi un sì gran dono

Conservino gli Dei;

E adori il Mondo in lei

La sua felicità.

Scena VII.

Arcadia devastata.

Arcade.

E come mai? dal Re de' Dei disceso

Destinato a goder dominio ameno,

Da Cerere ricolmo

Con larga man di preziosi beni:

Scienze erigendo, ed arti io coltivando,

A illuminar m' accingo, appo i mortali:

La mia felicità

Partecipar lor voglio: a me li chiamo

Ad abitar l' Arcadia, e pur, gl' ingrati!

Chi'l crederia? cotanto abuso fanno

Biestaae min Billie. Fra denne Dag af skal et
Nyt og lykfsaligt Tal af Dage begynde:
Og skal Aftrea, gelejdet af Guderne,
Og tilfredsstillet, igien drage need at
Beboe den lykfsalige Jord.

Alle:

Lad denne naadige Stamme

Medstige fra dens Stierne til Tronen
Og klargjøre den og skinne i
Denne nye Tiid.

Lad Guderne holde denne saa store
Gave i opmerksom Varetægt;
Og heele Verden skal i denne tilbeede
Sin Lykfsalighed.

7. Scene.

Det ødelagde Land Arcadien.

Arcas.

Og hvorledes er det vel? Jeg, som er nedstee-
gen fra

Gudernes Konge, og beskikket til at eye et be-
hageligt

Herredomme, opfyldt med kostbare Gaver

Af Cereris gavmilde Haand: Jeg som

Bed at oprense Viidenskabernes, og dyrke Kuns-
sterne.

Skynder mig at opluse de Dødelige:

Jeg vilde deelagtiggjøre dem i min

Lykfsalighed: Jeg kalder dem til mig at de skal

Beboe Arcadien, og dog, de Utafnemmelige!

Hvem skulde troe det? Misbruger saa mange

Mine

Di tanti doni miei,
Che al mio nemico Marte, e a suoi furori
Consacrano i miei pregi, e mie ricchezze;
Talche per tutto, e fuoco, e straggi, e orrore
Quì portando, an ridotto, onta del merto,
La Bella Arcadia in orrido deserto.
Ed io così deluso, e invendicato
Restar dovrò? Divino mio Gran Padre,
E soffrirai tranquillo i torti miei?

Scena VIII.

Mercurio, e dette.

Merc. Consolati che a Giove
Più di quel che tu credi caro sei.
Nunzio felice a te pronò m' invia,
Il sommo Reggitor che il tutto muove,
D' una lieta novella a te gradita.

Arc. Che fia? la mia vendetta
Seconda il Genitor?

Merc. Nò: Ma appagato
Affai più render vuole il Figlio amato.
Nel più felice regno
Oggi rissorgerà novella Arcadia;
Ivi lieto, e sicuro
Potrai restar. Vedrai quanto feconda

Andrà

Mine Gaver; thi de opofrer
Mine Belønninger, og min Rikedom til
Min Fiende Mars, og hans Breede;
Saa at der overalt er Jld, Nederlag, og For-
skrækkelse,
Som de har opvaft, og tvertimod at jeg fortiente
det af
Dem, har de giordt Arcadien til en gruelig Udørf.
Og skulde jeg saaledes lade mig spotte,
Uden at hævne mig? O du min store guddomelige
Fader fand du vel uden Fortørnelse ansee den
Uret jeg liider?

8. Scene.

Mercurius, og forrige.

Merc. Giv dig til Freds; thi Jupiter
Har dig meere kjær, end du troer.
Han har i Hast skicket mig som et lykkelig Bud-
skab til dig, han
Den største Regent som bevæger alle Ting,
For at bringe dig et nyt som vil være dig kjær-
kommen.

Arc. Hvad er det? vil min Fader
Skaffe mig Hævn?

Merc. Nej: Men han vil meget bedre tilfredsstille
Sin elskelige Søn.
I det lykkeligste Rige
Skal i Dag opkomme et nyt Arcadien;
Der fand du med Glæde
Blive i Sikkerhed. Du skal faae at see, hvils-
ken stor

Andrà di faggie, e nouove produzioni,
E in quante varie, ed eccellenti guise
Colà moltiplicando a foggia andranno.

Stupiran, che arricchiti

Sieno i Danici campi

Di tutti i doni lor Pomona, e Flora.

Ne brameranno allora

Paghe di vagheggiar forme sì belle

Di bagnarsi nel mar l' artiche stelle.

Dall' arte amica

Colà difesa

La primavera,

Dal verno illesa

Fra i giorni algenti

Trionferà.

Fin l' odorosa

Rosa gentile,

Amor de Zeffiri,

Pregio d' aprile

Nel giel nemico

Si specchierà.

Arc. Oh giubil senza pari! Sarà pur vero?
Ed il vedrò?

Merc. Decreto è del destino,
Ordin del Gran Tonante, al Ciel concorde
Per condur con tal dono in noua guisa
Rischiarando così lor mente incolta,
Gli Uomini a ravvedersi.

Arc. Ah che ingrati saranno un altra volta!
Oh come spesso il mondo
Nel giudicar delira,
Perchè gli effetti ammira,
Ma la cagion non fa.

E chiama poi fortuna

Quella

Overflødighed der skal blive paa hviise og nye
Frugter af Konsterne,

Og paa hvor mange adskillige og ypperlige
Maader

De der skal formeere sig paa, ja i stor Mængde.

Pomona, og Flora vil forundrer sig over

At see de Danske Marker

Berligede med deres Gaver.

Og de Stierne over Norden skal glæde sig ved

At kunde lyse over saa behageligt et Land

Uden at forlange nogen Tiid at flotte sig.

Paa det Stæd skal foraaaret,

Som er en Veninde af

Kunsten, af hende forsvares

Ubeskad mod Vinterens Magt

Og i de varme Dage,

Triumfere.

Ja endog den vellugtende

Yndige Rose, som er

Zeffyrens Kierlighed.

Og Faaremaanedens Zirat,

Skal spejle sig ubeskad

I Vinterens Is.

Arc. O Glæde uden Liige! skal det dog blive sandt?

Og skal jeg faae det at see?

Merc. Det er af Skiebne besluttet; og befalet

Al Fordenens Regent, og heele Himmelen er eenig

Om, med denne Gave paa en nye Maade, saaledes

At oplyse Menneskenes udyrkede Forstand, og

Faae dem til at oplade deres Dyr.

Arc. Ach de bliver nok utaknemmelige siden igien!

O hvor ofte raser Verden

I at dømme;

Ehi den anseer kunns Virkningen

Men veed en Marsagen.

Og falder siden den Marsag,

Quella cagion, che ignora,
E 'l suo difetto adora
Cangiato in deità.

Merc. Quando vedrai chi fia
Quegli, che reggerà, con qual splendore
Il tutto animerà, non temerai
(Certo puoi star,) sinistro evento mai.
Già placata per lui discende Aстреa,
Ad abitar in sì Felice Terra:
Tutti i Numi del Ciel, i Dei del mare
Ivi a favoreggiar corrono uniti
L'età dell'or, che nasce in sù quei Liti.

Arc. Qual astro produrrà tal meraviglia?
Sì luminosi rai
Qual clima beeran?

Merc. Tosto il vedrai.

Scena ultima.

Sparisce la devastata Arcadia, e la Scena rappresenta il Paese di Danimarca, con veduta di Copenaga in lontano, da un lato della quale si scorge l'Oceano, e dall'altro il Baltico, l'uno, e l'altro mare coperti di Dei Marini. Sopra di ciò in prospetto Nuvole sparse, tra le quali si scopre una parte del Zodiaco, ove si vedono per ordine i segni trasparenti della Costellazione, in cui sono nati i Principi, che anno regnato nel tempo della Sovranità. Sopra ognuno di questi segni v'è una stella che contiene il nome di quel Sovrano. Al punto verticale viene ad esservi il nome Illustre del Nostro Augustissimo Regnante in mezzo d'una gran stella, contornata d'altre piccole stelle, che indicano la di Lui Real Progenie.

A lati del Teatro per tutto produzioni delle Scienze, e delle Arti, E per tutto Genj che le coltivano.

Arcade sorpreso si ritira con Mercurio in disparte, ad ammirare la Novità delle apparenze. Dal Fondo del Teatro s'avanzano, Giove con il Rigore, e la clemenza; Aстреa, con Coro di Virtù, ed Apollo con Coro di Deità.

Cori.

Som den en veed, Lykke,
Og tilbeder sin egen Fjend
Forvandlet til Guddom.

Merc. Naar du faaer at see, hvem den er som skal
Regiere, med hvad Glands han skal
Opliiue alting, saa skal du en meere Frygte for
Noget ulykkeligt Udsald; det kand du være vis paa.
Formedelt ham er Aftrea tilfredsstillt, og
Nedstiiger at beboe denne saa lykkelige Jord:
Alle Himmelen og Havets Guder
Skynder sig samdrægtige derhen, for at velsigne
Den gyldne Tid, som begynder i det Land.

Arc. Hvilken Stjerne skal frembringe slig tilinderværk?
Hvad Clima skal oplyses med Lyksalighed
Af saa klarssinnende Straaler?

Merc. Det skal du strax faae at see.

Den sidste Scene.

Det ødelagde Arcadien forsvinder, og Skuepladsen for-
reviiser Dannemarks Land, med Udsigten af Kiøbenhavn
langt borte, paa den eene Side af samme bliver man vaer
det oceaniske Hav, og paa den anden Side Øster-Søen,
det eene, og det andet Hav opfyldt med Havguder. Oven
over dette i Prospect ere der adskilte Skyer, imellem samme
bliver man en Deel af Zodiaco vaer, hvorpaa man seer
efter Orden de Himmelstegn igiennemskinnende, af Con-
stellationen, under hvilke de Konger ere fødte, som har re-
gieret i Renevolds Regjerings Tiden. Over ethvert af disse
Tegn er der en Stjerne som indbefatter den regierende Re-
nevolds Konges Navn. Paa Vertical-Punkten staar vor
allernaadigste regierende Konges Durchlauchtigste Navn,
i Midten af en stor Stjerne, omringet af andre mindre
Stjerner, som tilkiendegiver hans Majestets høye Afkom.
Paa Siderne af Skuepladsen overaldt er der Videnska-
bernes og Kunsternes frembragte Arbejder, og overaldt
Genier som dyrker dem.

Arcas bestyrktet gaar hen til en Side med Mercurio,
at betragte disse nye Ting som han seer. Fra det bageste
repladsen fremkommer Jupiter med Strængheden,
ildheden, Aftrea med Chor af Dyder, og Apollo
Chor af Guder.

Cori.

Mai sul Gange al sol nascente
L' auree porte d' Oriente
Più bel alba non aprì.

Ast. Oh beato, e fortunato
Chi a tal sorte conservato
Pria del secolo felice
I suoi giorni non Compì!

Cori.

Mai sul Gange &c.

(Vengono i Popoli de' tre Regni soggetti a Sua
Maestà.)

Apo. O Voi Popoli soggetti
Ad un altro sì sublime
Ammirate l' arti opime
Che seconda in questo dì.

Cori.

Mai sul Gange &c.

(I Popoli sudetti per il giubilo della loro Felicità intrecciano Lieti Danze.)

Tutti.

Viva l' Eroe Regnante!

Viva chi rende altera

Questa Felice Età!

Viva il Suo Nome Amato!

Viva l' Autor di questa

Vera Felicità!!!

Soggiungono gli abitanti di Laponia, e delle provincie più lontane parimenti soggette a Sua Maestà, i quali doppo esser rimasi attoniti, incoraggiti dagli altri esprimono l'allegrezza, d' essere del numero anche loro di sì felici Vassalli, danzando nella loro maniera, indi accolti dagli altri in Compagnia, compiscono il ballo.

Tutti.

Viva l' Eroe! &c.

Fine.

Chor.

Aldrig har Morgenrøden udladt
Solen af sine gyldne Dørre
Til at oplyse en deyligere Dag.

Ast. O hvor ere de Lyksalige, som
Ere sparede til at nyde denne gode Skiebne,
Og som en har opfyldt deres Dages Tal
Førend denne velsignede Tiid begyndte!

Chor.

Aldrig har Morgenrøden *xc.*

(Folkene, af de tre Riger, som ere underdanige
under Hans Majestet, kommer frem.)

Apo. O Folk som ere Underdanere
Af saa høi en Stierne
Betragter med Forundring Kunsternes
RiigeMængde, og Overflødighed paa denne Dag.

Chor.

Aldrig har Morgenrøden *xc.*

(Fornøiede Folk, af inderlig Glæde over deres
Lyksalighed, sammensætter lystige Danse.)

Alle.

Leve Den regierende Helt!
Leve Han som herliagjør
Denne lyksalige Tiid!
Leve Hans høyt elskte Navn!
Leve Begynderen til denne
Sande Lyksalighed! ! !

Indbyggerne af Lapland kommer til i det samme, som og
Indbyggerne af de andre længst fraliggende Lande,
underdanige af Hans Majestet, samme, efter at være
blevne staaende nogen Tiid forbansede, bliver opmun-
trede af de andre, og tilkiendegiver deres Glæde, at
de ogsaa ere af saa lyksalige Undersaatters Tal, og dan-
ser derpaa efter deres Maade, derefter bliver de taget
med i Selskab af de andre; og fuldender Dansen.

Alle.

Leve Den regierende Helt! *xc.*

Ende.

Es ist

Alles was der Herr gebietet
das soll ich thun
und was er nicht gebietet
das will ich nicht thun

11

Es ist die Zeit
daß wir den Herrn loben
und seinen Namen preisen
in der Höhe

Es ist

Alles was der Herr gebietet
das soll ich thun
und was er nicht gebietet
das will ich nicht thun

12

Es ist die Zeit
daß wir den Herrn loben
und seinen Namen preisen
in der Höhe

Es ist

Alles was der Herr gebietet
das soll ich thun
und was er nicht gebietet
das will ich nicht thun

Es ist

Es ist die Zeit
daß wir den Herrn loben
und seinen Namen preisen
in der Höhe

Es ist die Zeit
daß wir den Herrn loben
und seinen Namen preisen
in der Höhe

Es ist

Es ist die Zeit
daß wir den Herrn loben
und seinen Namen preisen
in der Höhe

Es ist

